

Marktscan groen gas

Managementsamenvatting

Groen gas is een duurzaam alternatief voor aardgas en een belangrijke energiedrager voor de energietransitie. Groen gas kan ingezet worden om processen te verduurzamen waar elektrificatie geen uitkomst biedt. Het versnellen van de energietransitie is een van de strategische doelstellingen van de Autoriteit Consument en Markt (hierna: ACM) voor 2023. De ACM vindt het daarom belangrijk dat de opschaling van groen gas plaats kan vinden zoals de wetgever heeft beoogd met de voorgestelde bijmengverplichting voor groen gas in de gebouwde omgeving vanaf 2025.

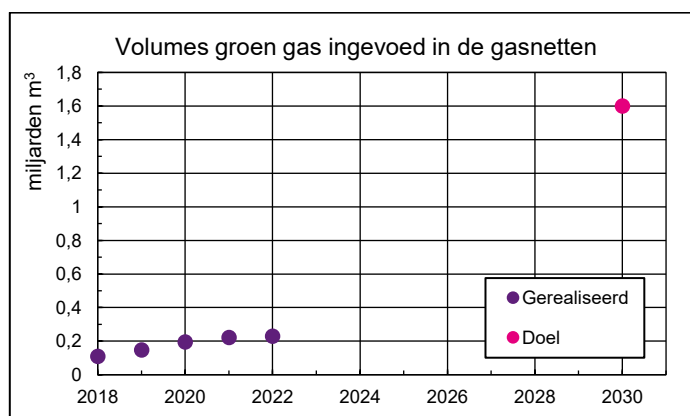
Om de toenemende vraag naar groen gas te faciliteren is het belangrijk dat er voldoende ruimte is op het gasnet om de invoeding van groen gas te accommoderen. Hiervoor zullen de netbeheerders in de komende jaren investeringen moeten doen. Netbeheerders weten echter nog niet op welke plaatsen extra groen gas geproduceerd zal gaan worden, waardoor zij niet weten waar zij investeringen moeten doen om extra invoeding van groen gas mogelijk te maken. Om het werkpakket voor netbeheerders de komende jaren uitvoerbaar te houden, is het belangrijk dat er snel duidelijkheid komt over de locaties waar groen gas geproduceerd zal worden. De ACM vindt het daarom van belang dat het Ministerie van Economische Zaken en Klimaat (hierna: EZK) in overleg met gemeenten en provincies gebieden aanwijst waar producenten van groen gas zich kunnen vestigen.

Het is daarnaast van belang dat netbeheerders de (efficiënte) kosten die zij maken voor het doen van investeringen kunnen terugverdienen. Dit is de verantwoordelijkheid van de ACM. Op dit moment is het reguleringskader van de ACM nog niet ingericht op een toename van de invoeding van groen gas. De ACM gaat daarom – in aanloop naar de volgende reguleringsperiode (vanaf 2027) – integraal kijken naar de kosten die worden veroorzaakt door groen gas producenten op het net, en op welke wijze deze kosten kunnen worden vergoed. De ACM heeft op dit moment geen signalen ontvangen dat netbeheerders belemmeringen ervaren vanuit de regulering om te investeren in het faciliteren van groen gas invoeding. De ACM roept netbeheerders wel op om in gesprek te gaan met de ACM als zij belemmeringen voorzien.

1 Inleiding

In het energiesysteem van Nederland worden verschillende energiedragers gebruikt. Op dit moment zijn de meest voorkomende energiedragers aardolieproducten, aardgas en elektriciteit.¹ Om de uitstoot van CO₂ terug te dringen, is het nodig om over te stappen op energie uit hernieuwbare bronnen. Dit geldt ook voor gasvormige energiedragers, omdat deze onmisbaar zijn bij zeer hoge temperaturen of grote vermogens. Om aardgas te vervangen is ontwikkeling van CO₂ neutrale gassen, zoals groen gas en groene waterstof. In het Klimaatakkoord is daarom de ambitie uitgesproken om 2 miljard m³ aan groen gas productie te realiseren in 2030. Om de vraag naar groen gas te stimuleren heeft de overheid een bijmengverplichting voor het gebruik van gas in de gebouwde omgeving ingevoerd. Deze verplichting loopt op tot het bijmengen van 1,6 miljard m³ in 2030.² In Figuur 1 is de groei van groen gas invoeding in de gasnetten over de afgelopen jaren weergegeven, in 2022 is circa 0,2 miljard m³ groen gas in het aardgasnet ingevoerd.³ Ter vergelijking: het totale Nederlandse gasverbruik bedroeg circa 31 miljard m³ in 2022.⁴

Om de opschaling van de productie van groen gas te faciliteren moeten de netbeheerders investeren in het gasnet. De ACM stelt de inkomsten van de netbeheerders vast die benodigd zijn om deze investeringen terug te verdienen. Om meer inzicht te krijgen in de markt voor groen gas, de uitdagingen in de sector, en in het bijzonder voor het netbeheer, heeft de ACM deze marktscan opgesteld.

Figuur 1: Volumes groen gas ingevoerd in de gasnetten, de gerealiseerde volumes over 2018 tot en met 2022 en het gestelde doel in 2030. Gerealiseerde volumes afkomstig van Netbeheer Nederland.

2 Groen gas

Groen gas is gas dat soortgelijke eigenschappen heeft als aardgas, maar wordt geproduceerd met biomassa als grondstof. Groen gas kan geproduceerd worden door vergisting of vergassing van deze biomassa. Het gebruik van groen gas kent een sterke CO₂-emissiereductie ten opzichte van het gebruik van aardgas. Dit komt doordat de CO₂ die vrijkomt bij de verbranding van groen gas eerder uit de lucht is opgenomen door de grondstoffen die voor de productie worden gebruikt. Er komt hierdoor, in tegenstelling tot aardgas, geen extra CO₂ vrij in de atmosfeer bij verbranding.

Groen gas wordt op dit moment voornamelijk geproduceerd uit biogas: gas dat wordt gewonnen uit het vergisten van biomassa. De grondstof voor vergisting is doorgaans natte biomassa, zoals voedselresten,

¹ [Het Nederlandse energiesysteem: van primair verbruik naar eindverbruik \(ebn.nl\)](https://ebn.nl/nieuws/het-nederlandse-energiesysteem-van-primair-verbruik-naar-eindverbruik)

² [Kamerbrief over bijmengverplichting groen gas | Kamerstuk | Rijksoverheid.nl](https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/groen-gas/kamerstukken/kamerbrief-over-bijmengverplichting-groen-gas)

³ [Aandeel groen gas stijgt in 2022, maar de groei vlakt af - Netbeheer Nederland](https://www.netbeheer.nl/nieuws/aandeel-groen-gas-stijgt-in-2022-maar-de-groei-vlakt-af)

⁴ [Aardgasbalans; aanbod en verbruik \(cbs.nl\)](https://www.cbs.nl/nl-nl/aardgasbalans-aanbod-en-verbruik), gewijzigd op 31-01-2023.

rioolslib, mest of koolzaad. Biogas wordt vervolgens opgewerkt tot groen gas. Hierbij wordt voornamelijk de concentratie van methaan in het gas verhoogd. Doordat groen gas soortgelijke eigenschappen heeft als (laagcalorisch) aardgas mag het worden ingevoerd in het bestaande aardgasnetwerk.

Aanbod van groen gas

Producenten van groen gas zijn bijvoorbeeld agrariërs die koeienmest via vergisting omzetten in biogas en dit opwerken naar groen gas, maar denk ook aan grote voedselverwerkende partijen waarbij afvalresten vergist worden. Doordat producenten van groen gas afhankelijk zijn van biomassa, is het opschalen van de productie sterk afhankelijk van de beschikbaarheid van deze biomassa. CE Delft stelt in haar onderzoek naar de bijmengverplichting dat de beperkte beschikbaarheid van duurzame, lokaal beschikbare, biomassa mogelijk een knelpunt kan vormen voor het aanbod van groen gas. Hierbij ligt extra nadruk op het gebruik van mest als biomassa voor de productie van groen gas, omdat het realiseren van de bijmengverplichting voor meer dan de helft afhankelijk zal zijn van mest. Verder stelt CE Delft dat de bijmengverplichting van 1,6 miljard m³ in 2030 op zichzelf een zeer ambitieuze doelstelling is.⁵

De productie van groen gas kan alleen opgeschaald worden tot 2 miljard m³ als vergassings- en vergistingstechnieken verder doorontwikkeld worden. Het potentieel van groen gas is in belangrijke mate afhankelijk van het succes van de techniek superkritische watervergassing, waarmee een grote verscheidenheid van biomassa in groen gas omgezet kan worden. Superkritische watervergassing kent veel hogere rendementen dan de bestaande vergistingsmethode. Hoewel er in Nederland veel onderzoek naar superkritische watervergassing wordt gedaan, is superkritische watervergassing nog niet op industriële schaal gebruikt.

Vraag naar groen gas

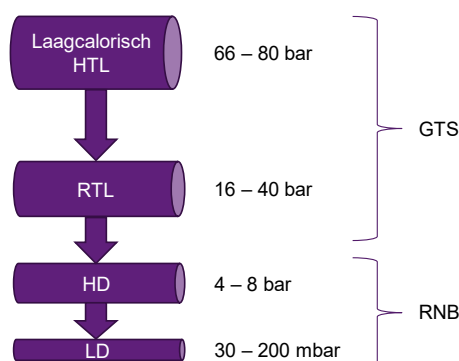
De vraag naar groen gas komt voornamelijk vanuit afnemers van aardgas die de CO₂ uitstoot van hun energievoorziening willen of moeten beperken. De aankoop van groen gas kan worden aangetoond met het systeem van de Garantie van Oorsprong (hierna: GvO). Wanneer een gasleverancier groen gas wil inkopen, dient deze zowel een vergoeding voor het gas (marktprijs gas) als voor het certificaat te betalen. Beide vergoedingen vormen samen de basis voor de prijs voor groen gas. Via het systeem van GvO's kunnen energieleveranciers groen gas inkopen zonder dat er daadwerkelijk een garantie is dat er groen gas geleverd wordt op de aansluiting van die specifieke consument. Dit gebeurt op een vergelijkbare manier als bij groene stroom. De CO₂ neutrale component van groen gas stimuleert de vraag naar groen gas en daarmee GvO's.

Om het 2030-doel van 2 miljard m³ te bereiken zal de groen gas productie een forse groei moeten realiseren in de komende jaren. De stimulering door middel van de beoogde bijmengverplichting komt in de plaats van de huidige SDE++ subsidie voor producenten van groen gas. Energieleveranciers moeten door de bijmengverplichting een bepaalde hoeveelheid aan groen gas inkopen bij Nederlandse producenten van groen gas. De extra kosten die zij hiervoor maken kunnen zij via de gasprijs doorrekenen aan consumenten. Door de stimulering van vraag naar groen gas vanwege de bijmengverplichting ontstaat mogelijk een krappe markt voor (in Nederland geproduceerd) groen gas. Dit kan een prijsverhogend effect hebben op de gasprijs voor de gebouwde omgeving. Daarbij komt dat er ook een bijmengverplichting geldt voor duurzame brandstoffen in de mobiliteitssector, wat de vraag naar groen gas ook stimuleert. Dit komt doordat groen gas gecombineerd of vervloeid kan worden tot respectievelijk bio-CNG en bio-LNG. Deze aanvullende vraag naar groen gas kan de prijs van groen gas verder omhoog drijven.

⁵ [Bijmengverplichting groen gas - ontwerpopties en effectenanalyse | Rapport | Rijksoverheid.nl](#)

3 Infrastructuur

Er zijn belangrijke verschillen tussen het invoeden van groen gas en het invoeden van aardgas in het gasnetwerk. Deze verschillen zorgen voor uitdagingen bij het opschalen van groen gas productie. Het Nederlandse gasnet is van oudsher uitgerold met de gedachte dat er op centrale punten gas wordt ingevoerd. Voorbeelden van deze centrale punten zijn het Groningengasveld, importleidingen uit het buitenland of LNG-terminals. Deze importleidingen of terminals zijn vaak ook aangelegd op plaatsen waar al infrastructuur aanwezig was (bijvoorbeeld in de Eemshaven). Via deze centrale punten wordt het gas ingevoerd in het landelijk gastransportnet, dat wordt beheerd door Gasunie Transport Services B.V. (hierna: GTS). GTS beheert twee netten. Eén voor laagcalorisch gas ("Groningen-gas") en één voor hoogcalorisch gas, dat voornamelijk wordt geïmporteerd. Het landelijk transportnetwerk kenmerkt zich door het hoge drukniveau waarop het gas door de leidingen wordt getransporteerd. Bij een hoger drukniveau heeft gas een hogere energiedichtheid (meer energie per volume) waardoor het makkelijker is om grote transportvermogens te realiseren. Via het landelijke transportnet wordt het gas ingevoerd op regionale distributienetten. Huishoudens zijn aangesloten op regionale distributienetten, die worden beheerd door verschillende regionale netbeheerders. Zowel de grootte van de leidingen als het drukniveau worden trapsgewijs afgebouwd richting deze afnemers. Een schematisch overzicht van de gasnetten staat in Figuur 2. Omdat historisch gezien het gas enkel vanuit de netten met hogere druk op de netten met lagere druk werd ingevoerd, zijn de koppelpunten tussen de verschillende netten ingericht op het verlagen van de druk.

Figuur 2: Schematische opbouw van de netvlakken van het (laagcalorische) gasnetwerk. Het hoofdtransportleidingnet (HTL, 66-80 bar) en het regionale transportleidingnet (RTL, 16-40 bar) worden door GTS beheerd. Het hogedruknet (HD, 4-8 bar) en lagedruknet (LD, 30-200 mbar) worden door de verschillende regionale netbeheerders (RNB) beheerd.

De productie van groen gas is niet op vaste locaties of gebieden geconcentreerd. Deze decentrale groen gas producenten voeden daardoor veelal in op de regionale distributienetten, waar de druk relatief laag is. Omdat het met de bestaande infrastructuur niet mogelijk is om dit gas van het regionale distributienet op het landelijke transportnet in te voeden, kan het zijn dat een onbalans in vraag en aanbod op het regionale distributienet leidt tot een overschot van gas in dit net. Dit komt doordat de gasvraag op het regionale distributienet sterk seizoenafhankelijk is. Groen gas wordt echter continu geproduceerd, waardoor de productie van groen gas niet altijd overeenkomt met de (lokale) vraag naar gas. Zo kan het zijn dat in de zomer er een lokaal overschot aan groen gas bestaat (meer productie dan afname). Het overschot in het net kan vervolgens tot een transportbeperking leiden bij de groen gas producenten die hierop aangesloten is. Een groen gas producent op het regionale distributienet wordt automatisch afgeschakeld wanneer de druk op het net te hoog wordt. Dit geeft groen gas producenten die continue produceren niet de zekerheid dat ze altijd kunnen invoeden in het gasnet. Dit knelpunt vormt een

groeibelemming voor groen gas producenten en leidt tot uitdagingen voor netbeheerders. Naar verwachting zal de vermindering in vraag naar gas in combinatie met de toename van de invoeding van groen gas leiden tot tijdelijke overschotten van groen gas in de regionale distributienetten. Om de groei van het aanbod van groen gas te faciliteren is het daarom van belang dat de infrastructuur de extra productie van groen gas kan accommoderen. Netbeheerders zullen daarom moeten investeren in de netten om deze lokale overschotten te voorkomen. Hier wordt in het volgende hoofdstuk verder op ingegaan.

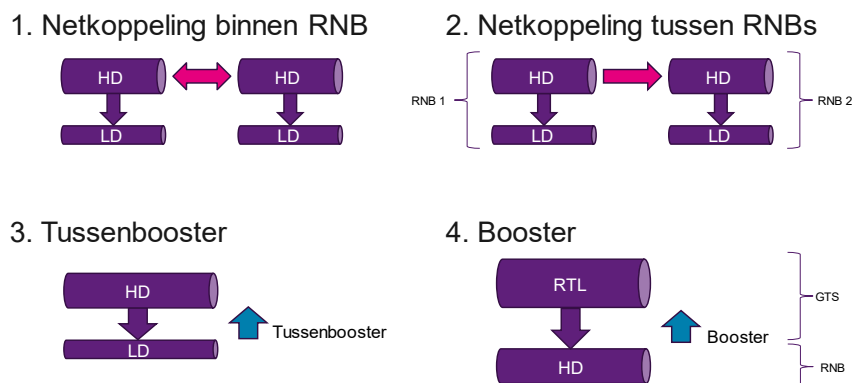
Het bovengenoemde knelpunt vertoont gelijkenissen met de congestieproblematiek op het elektriciteitsnet, waarbij er geen ruimte meer is op het elektriciteitsnet. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat de verwachte omvang van het knelpunt op het gasnet vele malen kleiner is dan op het elektriciteitsnet. Uit het afwegingskader van Netbeheer Nederland uit 2018⁶ volgt dat de verwachte benodigde investeringen in het gasnet enkele honderden miljoenen euro's bedragen. Deze zijn daarmee ordes van grootte kleiner dan die benodigd zijn op het elektriciteitsnet van enkele tientallen miljarden euro's tot 2030.

4 Faciliteren van groen gas productie

Er zijn verschillende manieren waarop netbeheerders een toename van groen gas in hun net kunnen accommoderen. Zo kan tijdelijke opslag van groen gas in het gasnet helpen om de continue productie van groen gas beter aan te laten sluiten op de seizoens- en tijdsafhankelijkheid van de gasvraag. Netbeheerders kunnen flexibiliteit van de leidingbuffer gebruiken om gas tijdelijk in op te slaan. Dit kan bijvoorbeeld door in periodes van geringe afname in gedeelten van het regionale distributienet de druk van 8 naar 6 bar te verlagen om zo meer invoeding van groen gas mogelijk te maken. Netbeheerders geven aan dat dit in een aantal gevallen wordt toegepast in de zomer om meer ruimte te creëren, maar dat het onvoldoende extra capaciteit oplevert wanneer er een sterke toename wordt verwacht aan groengasproductie.

Om het net structureel van meer capaciteit te voorzien kunnen netbeheerders investeren in netkoppelingen. Hiermee worden netten met een overschot aan groen gas gekoppeld aan netten waar voldoende vraag is om dit overschot af te nemen. De netkoppelingen worden gerealiseerd binnen en tussen (regionale) netbeheerders. Een netkoppeling zowel kan aangelegd worden tussen twee netten met hetzelfde drukniveau als tussen netten met verschillende drukken. In dit tweede geval wordt een compressor, een zogenaamde booster, gebruikt om het overtollige gas naar een gasnet met een hoger drukniveau te brengen. GTS neemt op dit moment de verantwoordelijkheid voor het plaatsen van boosters tussen een regionaal distributienet en het regionale transportleidingennet. Een schematisch overzicht van verschillende infrastructurele oplossingen is gegeven in Figuur 3.

⁶ [Adviesrapport "Creëren voldoende invoedruimte voor groen gas"](#)

Figuur 3: Schematisch overzicht van infrastructurele oplossingen. Voor gebruikte afkortingen zie bijschrift van Figuur 2.

De oplossingen omvatten:

1. Netkoppeling tussen twee deelnetten van een regionale netbeheerder (hier: RNB)
2. Netkoppeling tussen twee regionale netbeheerders
3. Tussenbooster (tussen netten met verschillende drukniveau's binnen een RNB)
4. Booster (netkoppeling tussen een RNB en GTS)

Op dit moment investeren netbeheerders al in netkoppelingen om groen gas productie te faciliteren daar waar bekend is dat opschaling van groen gas productie zal plaatsvinden. De omvang en de locatie van de specifieke investeringen die netbeheerders dienen te doen om de extra productie tot aan de bijmengverplichting van 1,6 miljard m³ groen gas te faciliteren zijn echter nog erg onzeker. Netbeheerders kampen bijvoorbeeld met onzekerheid over de totale omvang en locatie van de productie van groen gas in de toekomst en de snelheid van de toename van de productie van groen gas. Meer duidelijkheid over de omvang van de productie, de ontwikkeling daarvan en de locatie van de productie zijn hiervoor belangrijk. Het Ministerie van EZK is daarom met gemeenten en provincies in gesprek om locaties aan te wijzen die geschikt zijn voor groen gas productie. Voor een uitvoerbaar werkpakket van de netbeheerders is het belangrijk dat de gewenste opschaling van de invoeding van groen gas naar 2030 niet pas in de laatste twee tot drie jaar plaatsvindt. Daarnaast moeten netbeheerders afwegen welke specifieke investeringen zij doen. De afwegingen die netbeheerders maken om te investeren in netkoppelingen worden opgenomen in de investeringsplannen die eens in de twee jaar worden getoetst door de ACM. In aanloop naar de toets van de investeringsplannen begin 2024 heeft de ACM de netbeheerders reeds aangemoedigd bij deze investeringen naar de kosten en baten van het gasnetwerk als geheel te kijken.

Bij het opschalen van de groen gas invoeding zullen er steeds meer boosters nodig zijn die het groen gas in de landelijke gasnetten invoeden. In de Regeling gaskwaliteit zijn de eisen vastgelegd voor de verschillende gasnetten.⁷ Zo mag er volgens de huidige Regeling bijvoorbeeld geen odorant (een geurstof om reukloos aardgas een geur te geven) aanwezig zijn in het gas dat door het HTL stroomt, in tegenstelling tot de verplichte toevoeging van odorant in de distributienetten. Het Ministerie van EZK werkt aan een voorstel voor het aanpassen van de Regeling.

⁷ [Regeling gaskwaliteit](#)

5 Groen gas en kosten netbeheerders in verband met infrastructuur

De tarieven van netbeheerders zijn wettelijk gereguleerd. De ACM bepaalt hoeveel elke netbeheerder voor diensten bij consumenten en bedrijven in rekening mag brengen.⁸ Hierbij staan betaalbaarheid, betrouwbaarheid en duurzaamheid centraal. De methodes waarmee de inkomsten van netbeheerders worden bepaald, verschillen tussen de regionale netbeheerders gas en de netbeheerder van het landelijke gastransportnet. Consumenten en bedrijven betalen de tarieven voor het regionale netbeheer via hun gasrekening. De kosten voor gebruik van het landelijk gasnet worden betaald door handelaren en afnemers van het landelijke transportnet. Welke tarieven een groen gas invoeder betaalt is afhankelijk van het net waar de invoeder op is aangesloten (regionaal net of landelijk transportnet van GTS). De groen gas invoeder bepaalt samen met de netbeheerder hoe, en op welk netvlak, de aansluiting gerealiseerd wordt.

Regionale netbeheerders

De regionale netbeheerders ontvangen inkomsten uit de tarieven voor het gas dat afgenomen wordt uit hun net en uit de eenmalige en periodieke aansluittarieven. Er bestaat op dit moment geen zogenoemd 'producententarief' voor het invoeden van groen gas op het regionale distributienet. Dit betekent dat de regionale netbeheerders geen directe inkomsten ontvangen uit het gas dat wordt ingevoed op hun net; een groen gas producent heeft dus naast de maandelijkse aansluitkosten geen andere kosten voor het gebruik van zijn aansluiting.

De ACM zorgt ervoor dat netbeheerders die bovengemiddelde kosten maken om de invoeding van groen gas te faciliteren daar toch inkomsten voor ontvangen. De methode van regulering bevat daartoe een vergoeding voor de extra kosten die veroorzaakt worden door de netto invoeding van groen gas. De methode definieert echter niet welke netbeheerder inkomsten ontvangt wanneer meerdere regionale netbeheerders betrokken zijn bij het faciliteren van de invoeding. Dit is een verdelingsvraagstuk welke binnen de verantwoordelijkheid van de ACM valt, en waarop de regulering mogelijk aangepast zal moeten worden.

Landelijke netbeheerder GTS

Landelijk netbeheerder GTS krijgt de kosten die worden gemaakt voor het investeren in netkoppelingen in de vorm van boosters volledig vergoed via de tarieven, inclusief een redelijk rendement. GTS ontvangt deze tarieven ook van de producenten van groen gas op basis van de capaciteit die zij gebruiken om in te voeden op het landelijk transportnet; een groen gas producent betaalt dus, in tegenstelling tot het regionale distributienet, voor het transport van groen gas dat wordt ingevoed op het landelijk transportnet. Aangeslotenen op het landelijk net betalen echter geen aansluittarief of periodiek onderhoudstarief. Om op het landelijk transportnet in te kunnen voeden heeft een groen gas producent wel een eigen compressor nodig om op een hoger drukniveau te kunnen invoeden.

Door de bovengenoemde verschillen in tarifiering ontstaat er een ongelijk speelveld voor producenten van groen gas op basis van het netvlak waarop zij zijn aangesloten. De ACM gaat daarom integraal kijken naar de kosten die worden veroorzaakt door groen gas producenten op het net, en op welke wijze deze kosten worden vergoed. Hierbij zal ook worden gekeken of het invoeren van een producententarief op het regionale distributienet (economisch) zinvol is.

⁸ [Tariefregulering: waarom en hoe | ACM.nl](#)

6 Conclusie en implicaties voor vervolg

De markt voor groen gas kent onzekerheden op verschillende vlakken. Met het invoeren van de bijmengverplichting zal de vraag naar groen gas stijgen. Het is op dit moment nog onduidelijk hoeveel biomassa er in de toekomst beschikbaar zal zijn voor de productie van groen gas. Ook is het nog onzeker op welke locaties en in welke mate het aanbod van groen gas productie zal stijgen om aan deze toenemende vraag te kunnen voldoen. Deze onzekerheden maken het voor netbeheerders lastig om te bepalen of en waar zij proactief moeten investeren in het gasnet om invoeding van groen gas mogelijk te maken. Voor een uitvoerbaar werkpakket van de netbeheerders is het belangrijk dat de locatie en capaciteit van de invoeding die benodigd zijn voor het behalen van de bijmengverplichting niet pas in de laatste paar jaar voor 2030 definitief wordt. Netbeheerders moeten immers voldoende tijd hebben om het net op de groen gas invoeding aan te passen. Het is daarom belangrijk dat de komende jaren zoveel mogelijk duidelijkheid komt over locaties waar groen gas geproduceerd gaat worden, zodat netbeheerders voldoende tijd hebben om het net hierop voor te bereiden en aan te passen. Hiervoor is het van belang dat het Ministerie van EZK in overleg met gemeenten en provincies mogelijke locaties aanwijst. Het Ministerie is hierover al met betrokken partijen in gesprek.

Op dit moment investeren netbeheerders al wel in het gasnet op locaties waar nu al bekend is dat er (meer) groen gas geproduceerd zal gaan worden. Deze investeringen komen ook terug in de investeringsplannen die eens in de twee jaar wordt getoetst door de ACM. De ACM vindt het hierbij van belang dat netbeheerders bij deze investeringen breed kijken naar de kosten en baten voor het gasnetwerk als geheel.

Netbeheerders moeten de (efficiënte) kosten die zij maken voor het faciliteren van groen gas productie kunnen terugverdienen. De inkomsten waarmee zij dit doen worden vastgesteld door de ACM. Op dit moment is het reguleringskader van de ACM echter nog niet altijd ingericht op de invoeding van groen gas. Daarbij komt dat groen gas producenten die zijn aangesloten op het regionale distributienet andere tarieven betalen dan producenten die op het landelijke transportnet aangesloten zijn. De ACM gaat daarom – in aanloop naar de volgende reguleringsperiode (vanaf 2027) – integraal kijken naar de kosten die worden veroorzaakt door groen gas producenten op het net. Daarnaast wordt onderzocht op welke wijze die kosten het beste kunnen worden vergoed. Wanneer de ACM integraal kijkt naar de kosten die worden veroorzaakt op het net zal de ACM ook kijken of het invoeren van een producententarief op het regionale distributienet (economisch) zinvol is gezien vanuit de maatschappelijke doelstelling van versnelling van de energietransitie.